

TRES ESTANYS I UN PARADÍS

Isidor Cònsul

L'estiu passat vam fer una singular travessa de muntanya que no trobareu a cap guia del Pirineu. La mitja dotzena que anàvem només teníem clar el marc genèric, creuar del Port de la Bonaigua a Borén, a més de saber que els camins serien incerts, poc fressats i fitats amb criteri dubtós. Però el dia s'havia aixecat net i sense entrebancs, i ja ens anava bé flirtejar una mica amb l'aventura.

Vam endegar pel fil d'un sender que costreja sobre el pletiu de Son, prop de l'ermita de la Mare de Déu de les Ares, en un punt que en diuen la font de la Collada, a 2.000 metres d'alçada. El corriol s'emparra fins al cap de Cumials (2.428 m), a tocar del pic del Muntanyó (2.464 m.) i aquest estrep, d'uns quatre-cents metres de desnivell, és l'únic escull de la travessa: un cop vençut, la ruta ronseja planera i fent baixada. Tres cops de pit i una hora de coster ens van posar dalt del morrot i d'un mirador que pagava l'esforç: al davant, comes amples cobertes de verd que convidaven a jeure sobre l'herba i esguardar les formes dels núvols; darrere, el buit i la majestat d'estols de voltors que planaven a l'aguait dels cotxes, formigues de colors que feinejaven per les llaçades de corbes cap al Port de la Bonaigua.

La travessa va progressar per lloms de verd i turons de pedra fins a trobar el primer estany, el Muntanyó o el Pedó, perquè aquí els mapes desafinen i no es posen d'acord amb el nom, senyal prou clara d'un indret poc conegut. El paisatge alpí esdevenia més convencional vora l'estany i el bosc s'atupava fins al peu mateix de l'aigua. No comptàvem trobar-hi ningú, però des de l'aigua del Muntanyó fins al serrat de Garrabea vam sumar un parell de dotzenes de companys de viatge que baixaven de Beret a estirar les cames fins a les envistes de l'estany de Garrabea, per girar cua tot seguit. Fou a partir d'aquest punt que vam entrar en aspres de solitud i a fer-se evident que ens movíem per paratges ignots i verges, deixats de la mà dels mapes. Fins als estanys de Muntanyó i Garrabea, les traces del camí seguien els topants de la lògica i el sender, a manca de fites, es feia intuïtiu. Els problemes, fet i fet, van començar a tenir un cert gruix entre l'estany de Garrabea i el del Rosari d'Àrreu: vam acabar passant bé, però el camí se'ns va fer perdedor i ens va ensarronar un parell de vegades abans de seure a dinar a l'ombra dels pins, a tocar de l'aigua del darrer dels tres estanys.

Després, baixar del Rosari fins a Àrreu i Borén va ser un trenca cames sense encís, per un camí de ferradura on no passa ningú i que també es perd una i una altra vegada. Però el triangle d'estanys que deixàvem enrere era un autèntic racó de paradís, una

meravella alpina, menuda i a l'abast, que hauria de ser més coneguda i transitada pel món excursionista. Si més no, per poder-la defensar perquè perilla. Hi ha un projecte d'ampliar les pistes de Baqueira cap a aquesta banda de la vall d'Àrreu que ho malmetria tot sense contemplacions. Per ara, el monstre dorm aturat, però no val a badar perquè, en un tres i no res, ens ho pot omplir de ciment, apartaments i remuntadors. Llavors sí que podríem dur ous a vendre!